

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4872/2019
18.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Доламић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Гордијана Бинић Анђелић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Крушевцу Гж 954/18 од 13.09.2018. године, у седници одржаној 18.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Крушевцу Гж 954/18 од 13.09.2018. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Решењем Основног суда у Крушевцу П 5334/10 од 24.04.2018. године, првим ставом изреке, одбијен је предлог за понављање поступка поднет од стране тужиоца на пресуду Основног суда у Крушевцу П 5334/10 од 19.05.2015. године, исправљену решењем истог суда П 5334/10 од 21.04.2017. године. Другим ставом изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 21.000,00 динара.

Решењем Вишег суда у Крушевцу Гж 954/18 од 13.09.2018. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено првостепено решење у ставу првом изреке. Другим ставом изреке, преиначено је првостепено решење у другом ставу изреке у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је обавезан тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 13.500,00 динара.

Против решења другостепеног суда, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење, у смислу члана 399. у вези члана 412. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09) који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...87/18), па је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а такође није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка на коју се у ревизији указује.

Пресудом Основног суда у Крушевцу П 5334/10 од 19.05.2015. године, исправљеном решењем истог суда П 5334/10 од 21.04.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца против туженог, да се тужени обавезе да тужиоцу на име неоснованог обogaћења исплати 370.835,50 динара са законском затезном каматом на овај износ почев од 06.11.2001.године, до коначне исплате, као неоснован. Другим ставом изреке, обавезан тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 82.500,00 динара.

Одлучујући о жалби тужиоца, Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж 3188/15 од 02.11.2016. године, у првом ставу изреке, одбио жалбу тужиоца и наведену првостепену пресуду потврдио, а ставом другим изреке, одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка

Тужилац је дана 30.08.2017. године, поднео предлог за понављање правноснажно окончаног поступка из разлога садржаних у члану 422. став 1. тачка 2, 8 и 9. ЗПП, наводећи да је суд у првостепеном поступку морао или да се огласи стварно ненадлежним, и да списе предмета достави Привредном суду у Крагујевцу или да донесе одлуку којом би усвојио тужбени захтев тужиоца и обавезао туженог да тужиоцу врати новац који је без правног основа задржао. Поднеском од 29.01.2018. године, тужилац је извршио исправку поднетог предлога за понављање поступка у погледу законских одредби по којима тражи понављање, наводећи да предлог заснива на одредби члана 426. став 1. тачка 2, 3, 8 и 10 ЗПП.

По налажењу овог суда, правилна је одлука нижестепених судова када су одбили као неоснован предлог тужиоца за понављање поступка, а околност што су се нижестепени судови у образложењу својих одлука позвали на одредбе касније важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...87/18), не чини одлуку незаконитом, јер је иста правилна са становишта примене одредаба ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који је важио у време одлучивања, односно у време када је поступак чије се понављање предлогом тражи, вођен и окончан.

Одредбом члана 422. став 1. тачка 1. ЗПП, који се у конкретном случају има применити (а која одредба по садржини одговара одредби ЗПП на коју се подносилац у предлогу позива), прописано је да се поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може по предлогу странке поновити ако којој странци незаконитим поступањем, а нарочито пропуштањем достављања, није била дата могућност да расправља пред судом, ако је у поступку као тужилац или тужени учествовало лице

које не може бити странка у поступку, или ако странку која је правно лице није заступао овлашћено лице или ако парнично неспособну странку није заступао законски заступник, или ако законски заступник, односно пуномоћник странке није имао потребно овлашћење за вођење парнице или за поједине радње у поступку, уколико вођење парнице, односно вршење појединих радњи у поступку није било накнадно одобрено (тачка 2.), ако се одлука суда заснива на другој одлуци суда или на одлуци неког другог органа, а та одлука буде правноснажно преиначена, укинута, односно поништена (тачка 7.), ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла бити донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку (тачка 9.).

Према одредби члана 423. став 2. ЗПП, због околности наведених у члану 422. тачка 1, 7, 8, и 9. овог закона, понављање поступка може се дозволити само ако странка без своје кривице није могла те околности да изнесе пре него што је ранији поступак завршен правноснажном судском одлуком.

У конкретном случају, и по оцени Врховног касационог суда, разлози које подносилац у предлогу наводи, не могу бити основ за понављање правноснажно окончаног поступка. Наиме, из садржине одредбе члана 422. став 1. тачка 9. ЗПП произилази да је потребно да се ради о новим чињеницама или новим доказима за које странка није знала до доношења правноснажне судске одлуке, али су те чињенице и докази постојали, само нису били познати странци, па их није могла употребити, као и да оба услова морају кумулативно бити испуњена. Имајући у виду наведено, а код утврђеног да је пуномоћник тужиоца у поднеску од 23.04.2015. године повукао предлог за извођење доказа саслушањем сведока ВВ, као и да у току поступка тужилац није предлагао извођење доказа суочењем парничних странака са сведоком ГГ, правилна је одлука нижестепених судова да се у конкретном случају не ради о новим доказима за које тужилац није знао и на основу којих би за њега могла бити донета повољнија одлука, да су ти докази употребљени у ранијем поступку. Због наведеног, ови наводи тужиоца не представљају разлог за понављање правноснажно окончаног поступка у смислу наведене одредбе ЗПП, на коју се тужилац у предлогу позива.

Ревизијски наводи којима се оспорава надлежност редовног суда за поступање у овој правној ствари, указивањем на одлуку Врховног касационог суда Р1 184/10 од 20.10.2010. године, којом је одлучено о стварној надлежности Основног суда у Крушевцу, без утицаја су на другачију одлуку, с обзиром да наведено не представља разлог за понављање поступка у смислу наведених одредаба ЗПП и да је спорно питање стварне надлежности решено одлуком надлежног суда.

Суд је ценио и остале наводе ревизије, па је нашао да су неосновани, јер је другостепени суд у побијаној одлуци дао јасне, потпуне и правилне разлоге из којих произилази неоснованост ревизијских разлога, а које овај суд у свему прихвата.

На основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка није основан, будући да он није постигао успех са изјављеном ревизијом, те му не припада право на накнаду трошкова тог поступка, док захтев туженог за састав одговора на ревизију није био

нужан и неопходан, због чега је применом члана 161. ЗПП. у вези члана 150. став 1. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

**Председни већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправака
управитељ писарнице
Марина Антонић